

Den dybtgående strukturændring, som store dele af befolkningen var ved at gennemgå, medførte stærke økonomiske virkninger, som bl. a. gav sig udslag i det forskellige skattetryk i de forskellige kommuner. Det var helt åbenbart, at en hel del kommuner stod over for store likviditetsvanskeligheder, der krævede en hurtig indsats.

Indenrigsministeren fandt, at tiden knap var inde til en generaldebat om den serie problemer, der var rejst i forespørgslen. En løsning af byrdefordelingsproblemerne var et led i den samlede kommunalreform, og derfor måtte en række forudsætninger være tilvejebragt, før man kunne tage politisk stilling til, hvorledes denne byrdefordeling skulle ændres. Resultatet af embedsmandsudvalgets arbejde ville foreligge i nær fremtid, men det samlede resultat kunne næppe offentliggøres før i begyndelsen af det nye år.

Ministeren fremhævede den forskydning, der i årenes løb var sket mellem statens og kommunernes andel af de offentlige udgifter, hvorved staten havde overtaget større og større andele af de kommunale udgifter. Formålet hermed havde været at skabe en mere ensartet beskatning landet over. I denne forbindelse omtalte han det mellemkommunale refusionsforbund, hvis formål det havde været at fordele de sociale udgifter efter kommunernes økonomiske bæreevne. Refusionsordningerne i almindelighed betød en væsentlig omfordeling af skattetrykket mellem kommunerne. Udvalgets beregninger viste, at byrdefordelingen ikke var så skæv, som man i almindelighed troede, men ministeren erkendte, at de senere års udvikling havde gjort en stærkere udligning påkrævet.

Regeringen havde nedsat et udvalg af ministre, som nøje skulle overveje alle problemer i forbindelse med byrdefordelingen. Hvad resultatet af dette udvalgs forestående arbejde ville blive, kunne ikke siges nu, men ministeren regnede med, at systemet med de automatiske procentrefusioner måtte ændres. Han regnede også med, at visse af de eksisterende refusioner måtte ophæves, fordi deres betydning var reduceret og de medførte betydelige administrative udgifter.

Regeringen var klar over, at i den ventetid, der måtte hengå, inden den almindelige byrdefordelingsreform lod sig gennemføre, ville midlertidige foranstaltninger til lempelse af beskatningsudviklingen i de vanskeligst stillede kommuner være nødvendige. Problemet var taget op, og i indenrigsministeriet og finansministeriet foretoges i øjeblikket undersøgelser og beregninger for at finde frem til et tilskudsbeløb.

Herlöv Larsen (S) erkendte vigtigheden af spørgsmålet om opgave- og byrdefordelingen. Når man spurgte, hvordan ministeren ville klare den skæve byrdefordeling mellem stat og kommune, var det jo klart for alle, at ministeren ikke nu kunne besvare det spørgsmål. Man befandt sig midt i hele inddelingsprocessen og kendte endnu ikke antallet af primær- og sekundærkommuner. Så længe man ikke